

szerítené a kéjnőt erkölcstelen, kihívó magaviseletre. Így vagy legalább is ehhez hasonlóan kellene rendezni a székesfőváros prostitúció-ügyét.

Védeni kell az erkölcsoket, valamint nem szabad pusztulni hagyni a mindenki által megvetett és megalázott nőt sem. Nem brutalitásra, nem is erőszakra, hanem tapintatra és nagylelkűségre van szükség, s ha ez a prostitúció ügyét intéző közegek kezében, de főképpen szíveikben nem hiányzik, úgy rövid idő múlva a belvárosnak legéhesebb és gyűlölködőbb háziurai is el fognak némulni.

(Prostituáltak Lapja, 1899. augusztus 1. 1. sz. 1–2.)

Veszedeelmesen terjed a prostitúció

D[IÓSZEGHY]. M[IKLÓS].

Budapest legélénkebb, legmozgalmasabb hivatalos helyisége az Ó utca 48. sz. alatt van –, az ERKÖLCSRENDÉSZETI KAPITÁNYSÁG. A folyosó, lépcsőház csak úgy hemzseg a sok kifestett arcú, rikító öltözködésű nőtől, kik hangos kiabálás, hancúrozó nevetés kíséretében várakoznak a hivatali szobák előtt. Mindegyiknek a kezében lóg az elmaradhatatlan széles retikül, amelyben gondosan őrzik igazolványi lapjaikat. A kacagó láрма csak akkor csillapul némileg, ha valamelyik rendőrtisztviselő áthalad a folyosón, ekkor hirtelen csend támad, az előbb még élénk, vigyorgó arcok alázatossá szelídülnek, nagy respektussal megvárják, míg az illető eltűnik valamelyik ajtóban, sőt ha a tisztviselő idősebb ember, akkor a régebbiek, a járatosabbak „kezet csókolom” szóval köszöntik. A kezdők, a fiatalok folytonosan ugrándoznak beszéd közben, el vannak telve a szabad és nem hétköznapi élet örömeivel, boldoggá teszi őket az „olcsón” szerzett pénz, a színes ruhák, a selyemhárisnya s egyéb toilettörömök, csak az öregek, a fonnyadtak szemében ül valami fakó bánat, valami kegyetlen sivársága a testi szépség korai elmúlásának, amely megértette az utcáknak e szomorú leányaival életüknek üres csillogását, a kérlelhetetlen véget: testük és lelkük korai elpusztulá-

sát. Ők szegények, ők nem beszélnek, hanem félrehúzódva egy sarokban gunnyasztanak, csak néha jegyzi meg egyikük rekedt hangon:

– Majd lefagytam az éjszaka az utcán. Verje meg az Isten ezt a hideget.

Nagyon érzik, hogy az évek múlásával testük hervadása folytán mindinkább kevesebbet kereshetnek, gondterhelten panaszkodnak élelem-beszerzésről, lakbérfizetésről, drágaságról, rossz cipőkről, mindegyiket aggasztja a kétségbeejtő kérdés: MI LESZ, HA MEGÖREGSZÜNK, ha nem lesz majd miből élni?

A várakozó leányok nagy része az orvosi szobák előtt ácsorog, hogy a társadalmi szempontból oly fontos orvosi vizsgálatokon átessen. Ma, amikor Németországban olyan elrettentő, tragikusan szomorú a vérbaj terjedésének a statisztikája, amikor egyik tudós kiszámította, hogy minden tizedik gyerek vérbajtól terheltlen születik, óriási jelentőségűvé válik a prostituáltak szigorú ellenőrzése, mert hiszen a rendőrség munkája preventive akadályozza meg százezrek és százezrek könnyörtelen elpusztulását.

(Detektív, 1921)

Öngyilkosság – Magánzónő – Kasszírnő

Inkább a halál!

Bán Emilné született Bogurszky Erzsébet huszonnyolcesztendő magánzónő vasárnap este a Práter utca 84. számú házban levő lakásán MELLE LŐTTE MAGÁT. Tettének okát nem árulja el. Lakásán ápolják.

Szentpéterei Antónia huszonkétéves kávéházi felírónő az Örömvölgy utca 18. számú házban levő lakásán LÜGKÖLDYÖT IVOTT. Állapota nem súlyos. A mentők bevitték a Rókus-kórhába.

(A Nap, 1913. március 11.)